

Arrest

nr. 189 074 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 15 maart 2016 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Nederlandse partner M. S.

1.2. Op 23 maart 2016 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot uitstel van registratie van de wettelijke samenwoning.

1.3. Ter gelegenheid van een bezoek aan het politiekantoor werd de onregelmatige verblijfsstatus van verzoeker vastgesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 juli 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Na een negatief advies op 26 juli 2016 van de Procureur des Konings, werd op 29 juli 2016 de registratie van de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn Nederlandse partner M. S. geweigerd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 oktober 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 oktober 2016 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.(…)

voornaam: S.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(…)

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12.07.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaarde dat hij in 2008 met een toeristenvisum naar Nederland kwam, niet terugkeerde naar Indië en gedurende ongeveer 7 jaar illegaal in Nederland verbleef zonder daar enige procedure tot het bekomen van een verblijf in te dienen. In mei 2015 zou hij naar België zijn gekomen. Op 15.03.2016 deed hij te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 14 jaar oudere legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (S.(…) M.(…)). Op 29.07.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren, dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

(…)”

1.7. De gemachtigde van staatssecretaris verzocht op 12 oktober 2016, gelet op artikel 18.1 (b), van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III verordening), de Nederlandse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.8. De Nederlandse autoriteiten willigden op 19 oktober 2016 het terugnameverzoek in.

1.9. Verzoeker werd op 1 december 2016 aan de Nederlandse diensten overgedragen. Omdat door deze overdracht het in punt 1.3. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd, werd op 16 februari 2017 de ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2016 doelloos bevonden en derhalve verworpen (RvV 16 februari 2017, nr. 182 387).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 758 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar.

Verzoeker heeft een relatie met Mevrouw S.(...) M.(...), van Nederlandse nationaliteit en beiden wonen effectief samen te (...) Antwerpen aan het (...).

Op 15 maart 2016 legden verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 29 juli 2016 weigerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand echter om van deze verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken in het bevolkingsregister.

Uit de motieven van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand blijkt echter, niet dat de effectieve samenwoning van verzoeker en, zijn partner zou worden betwist.

Verzoeker en zijn partner hebben deze beslissing betwist en bij dagvaarding dd. 25 augustus 2016 tekenden zij beroep aan bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen alwaar deze procedure inmiddels voor behandeling werd vastgesteld ter zitting van de (...) (stuk 3).

Hieruit volgt derhalve dat de beoordeling van de verklaring van wettelijke samenwoning door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand nog niet definitief is en er aldus nog niet op definitieve wijze werd vastgesteld dat de verklaring van wettelijke samenwoning uitsluitend gericht zou zijn op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar wordt verzoeker in de onmogelijkheid geplaatst om in persoon ter zitting van de Rechtbank aanwezig te zijn bij de behandeling van het beroep tegen de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

De vordering heeft nochtans betrekking op de vraag of er tussen partijen een daadwerkelijke relatie bestaat, dan wel een schijnrelatie die uitsluitend is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de partners.

Het onderzoek van deze kwestie noopt dan ook tot het peilen naar de intenties van partijen, hetgeen een hoogst subjectieve en persoonsgebonden aangelegenheid is.

Naast de elementen van het dossier en de door de raadslieden van partijen aangedragen argumenten en middelen, dient de Rechtbank derhalve de mogelijkheid te hebben om partijen persoonlijk te ondervragen en minstens om rechtstreekse wijze met hen contact te hebben.

Voor de (...) van de Rechtbank te Antwerpen gebeurt dergelijk onderzoek ter terechtzitting ook daadwerkelijk en er wordt trouwens steeds bij de raadslieden op aangedrongen dat hun cliënten bij de behandeling in persoon aanwezig zouden zijn.

Dat dan ook gelet op het voorwerp en de aard van de bij de Rechtbank van Eerste Aanleg aanhangige procedure, niet ernstig kan worden aangehaald dat de wet de persoonlijke verschijning niet verplicht om

te stellen dat verzoeker geen ernstig nadeel zou lijden ingevolge de onmogelijkheid om persoonlijk aan het debat en onderzoek ter terechtzitting deel te nemen.

Evenmin kan op nuttige wijze worden verwezen naar de mogelijkheid van verzoeker om zich door zijn advocaat ter zitting te laten vertegenwoordigen.

Zoals reeds aangehaald betreft het onderzoek en de beoordeling van een eventuele schijnrelatie een zeer persoonlijke aangelegenheid waarbij het voor de goede rechtsbedeling noodzakelijk is dat de partijen in persoon ter zitting aanwezig zijn en aan het debat kunnen deelnemen.

Verzoeker verwijst hierbij naar het recht op een eerlijk proces zoals vervat in artikel 6 van het EVRM alsook naar art. 758 van het Gerechtelijk Wetboek volgens hetwelk een partij niet kan worden verplicht tot vertegenwoordiging door een advocaat, tenzij de daarin voorziene gevallen doch waarvan in casu geen sprake is.

Dat verzoeker aldus wel degelijk op ernstige wijze geschaad wordt in zijn procedurele rechten wanneer hij ingevolge de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in persoon aanwezig kan zijn bij de behandeling van het beroep inzake de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

In een tweede middel werpt verzoeker in twee onderdelen de schending op van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "(...) van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht (...)", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn tweede middel uiteen als volgt:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een : beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

(RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acdo; 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Eerste onderdeel van het middel.;

De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar.

Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al eerder een bevel heeft gekregen waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven.

Deze motivering kan in voorliggend dossier echter niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Waar het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten de gemachtigde van de Staatssecretaris in toepassing van voormelde wetsbepaling in de mogelijkheid stelt om een inreisverbod op te leggen, voorziet §2, tweede lid van ditzelfde artikel dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

Daarenboven voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met alle relevante specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden, alhoewel deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken.

Dat bovendien in casu nog niet definitief vaststaat dat er in hoofde van verzoeker en zijn partner;-sprake is van een schijn-wettelijke samenwoning en de door de wet voorziene procédure (beroep bij de Rechtbank) nog loopt.

Dat enige omzichtigheid derhalve geboden is, temeer daar het feit dat partijen effectief samenwonend zijn op zich niet wordt betwist.

Tweede onderdeel van het middel:

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Uit de verplichting om een inreisverbod op te leggen omdat een vroegere beslissing tot Verwijdering niet werd uitgevoerd volgt niet dat dan op de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

Aangezien de gemachtigde van de Staatssecretaris een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod en ter zake beschikt over een discretionaire bevoegdheid, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900)

In casu vermeldt de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod, m.n. de maximumtermijn van drie jaar.

Bij lezing van deze motieven blijkt evenwel dat hiermee (enkel) wordt gepoogd de oplegging van een inreisverbod als zodanig te verantwoorden in het licht van de concrete situatie van verzoeker en te verantwoorden waarom een inreisverbod niet onverenigbaar is met o.a. art. 8 EVRM en de hangende beroepsprocedure m.b.t. de registratie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning.

Uit deze motivering blijkt echter geenszins enig antwoord op de vraag waarom in casu wordt gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar.

Het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat een inreisverbod verantwoord is, geen schending inhoudt van bepaalde fundamentele rechten van verzoeker, noch in strijd is met zijn familiale situatie of hem enig moeilijk te herstellen nadeel toebrengt, en hij daaromtrent motiveert, houdt geen redengeving inzake de keuze om in dit dossier een inreisverbod van drie jaar op te leggen, zijnde de wettelijk voorziene maximumtermijn.

De motivering omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, is derhalve niet afdoende en pertinent.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij het volgende stelt:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn levenspartner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een inreisverbod van drie jaar opleggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijke bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn. Verzoeker merkt overigens op dat het in casu niet louter gaat om een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, alsook dat verzoeker en zijn partner nog het voorwerp uitmaken van een beroepsprocedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

De bestreden beslissing, waardoor verzoeker niet in België aanwezig kan zijn gedurende de behandeling van deze beroepsprocedure, maakt het hem derhalve onmogelijk ten volle de beschikbare wettelijke middelen aan te wenden om zijn familiale situatie formeel erkend te zien.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een verklaring van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 18 oktober 2016 waaruit blijkt dat verzoeker van 3 oktober 2016 tot 17 oktober 2016 in het Centrum Merksplas heeft verbleven (verzoekschrift, bijlage 2) en een schrijven van de griffie van de rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op datum van 20 september 2016 waaruit blijkt dat de rechtsdag van het beroep van verzoeker tegen de weigering van de registratie van zijn wettelijke samenwoning bepaald is op 9 maart 2017 (verzoekschrift, bijlage 3).

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.8. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 oktober 2016 (zie punt 1.5.) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd: *“(…) Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12.07.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd. (...)”*

3.9. In zijn eerste middel wijst verzoeker erop dat hij een relatie heeft met mevrouw M. S., zij beiden samenwonen en dat er beroep werd aangetekend tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, waardoor deze weigeringsbeslissing nog niet definitief is.

3.10. Met betrekking tot de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand, wijst de Raad op het zogeheten beginsel van *“le privilège du préalable”*, waardoor deze overheidsbeslissing bekleed is met een vermoeden van wettigheid. Het loutere feit dat verzoeker tegen die beslissing beroep heeft aangetekend, belet niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich rechtsgeldig op deze weigeringsbeslissing kan baseren bij de beoordeling van het schijnkarakter van zijn voorgehouden gezinsleven. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat het instellen van een beroep tegen de weigeringsbeslissing automatisch betekent dat het niet langer om een schijnsamenwoning zou gaan. Gelet op de uitgebreide motivering van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 29 juli 2016, die in het administratief dossier is opgenomen en die verzoeker niet concreet weerlegt, acht de Raad het dan ook niet kennelijk onredelijk om het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet te weerhouden als een ‘specifieke omstandigheid’ die zou nopen tot het opleggen aan verzoeker van een inreisverbod van kortere duur.

3.11. Waar verzoeker vervolgens in zijn eerste middel stelt dat artikel 758 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 6 van het EVRM zouden worden geschonden omdat het hem door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting van de rechtbank aangaande zijn beroep tegen de weigering van registratie van zijn wettelijke samenwoning terwijl *“(…) het onderzoek en de beoordeling van een eventuele schijnrelatie een zeer persoonlijke aangelegenheid [is] waarbij het voor de goede rechtsbedeling noodzakelijk is dat de partijen in persoon ter zitting aanwezig zijn en aan het debat kunnen deelnemen (...)”*, merkt de Raad op dat vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin

krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoeker kan zich in het kader van deze procedure wel degelijk laten vertegenwoordigen door zijn raadsman en *“(...) In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod vragen en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreeerde samenwoning.”*

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen belang meer kan doen gelden bij deze kritiek, aangezien de zitting aangaande zijn beroep ingesteld tegen de weigering van registratie van zijn wettelijke samenwoning reeds heeft plaatsgehad op 9 maart 2017, zoals blijkt uit de bijlage die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 3), zodat zijn recht op een eerlijk proces niet in het gedrang kwam door toedoen van de bestreden beslissing.

3.12. Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker in een eerste onderdeel van zijn tweede middel dat er *“(...) enerzijds [wordt] verwezen naar art. 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en (...) anderzijds (wordt) gesteld dat verzoeker al eerder een bevel heeft gekregen waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven (...)”*, een motivering die volgens verzoeker niet volstaat in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en geen blijk geeft van zorgvuldige beoordeling van zijn zaak. Verzoeker verliest echter uit het oog dat er in de bestreden beslissing wel degelijk een uitgebreide motivering is opgenomen waarom hem een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd: *“(...) Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene verklaarde dat hij in 2008 met een toeristenvisum naar Nederland kwam, niet terugkeerde naar Indië en gedurende ongeveer 7 jaar illegaal in Nederland verbleef zonder daar enige procedure tot het bekomen van een verblijf in te dienen. In mei 2015 zou hij naar België zijn gekomen. Op 15.03.2016 deed hij te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 14 jaar oudere legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (S.(...) M.(...)). Op 29.07.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren, dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreeerde samenwoning. (...)”*

3.13. Verzoeker herhaalt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval, zoals voorgeschreven door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, maar hij verzuimt om concrete elementen aan te brengen waaruit de specifieke omstandigheden zouden blijken waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening zou moeten zijn gehouden. Ook waar verzoeker voorhoudt dat *“(...) de gemachtigde van de Staatssecretaris [evenmin motiveert] waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden, alhoewel deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken (...)”*, laat hij na om humanitaire redenen aan te voeren waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet rekening zou kunnen houden.

Waar verzoeker eraan herinnert dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen aangaande zijn wettelijke samenwoning en het beroep tegen de weigering van registratie nog hangende is en *“(...) enige omzichtigheid derhalve geboden is (...)”*, verwijst de Raad naar hetgeen in punt 3.9. werd uiteengezet.

3.14. In een tweede middelonderdeel van zijn tweede middel wijst verzoeker erop dat de verplichting om een inreisverbod op te leggen wegens het niet uitvoeren van een vorige beslissing tot verwijdering niet inhoudt dat de duur van het inreisverbod automatisch drie jaar moet bedragen. Verzoeker meent dat de motivering *“(...) geen redengeving [inhoudt] inzake de keuze om in dit dossier een inreisverbod van drie jaar op te leggen, zijnde de wettelijk voorziene maximumtermijn (...)”*. De Raad stelt vast dat in de beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt overwogen dat verzoeker na een langdurig

illegaal verblijf in Nederland naar België kwam en hier een schijnsamenwoonst aanging waardoor er geen sprake is van een werkelijk gezinsleven. De loutere bewering van verzoeker, dat deze motieven niet zouden volstaan, is niet van aard om deze aan het wankelen te brengen.

3.15. Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.16. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

3.17. *In casu* rijst de vraag of er wel sprake is van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In het administratief dossier bevindt zich een negatief advies van de Procureur des Konings van 26 juli 2016 aangaande het voornemen om een wettelijke samenwoonst af te sluiten (zie punt 1.4.), hetgeen een duidelijke tegenindicatie vormt voor het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker. Noch uit de overige gegevens van het administratief dossier, noch uit de stukken die als bijlagen bij het verzoekschrift worden gevoegd, kan worden besloten dat er sprake is van een doorleefde gezinsband tussen verzoeker en zijn beweerde ‘levenspartner’. Door in zijn middel te poneren dat het *in casu* niet gaat om een tijdelijke scheiding en dat hij en zijn partner nog een beroepsprocedure hebben lopen aangaande de registratie van hun wettelijke samenwoonst en zij door de bestreden beslissing niet alle wettelijk beschikbare middelen kunnen aanwenden om hun familiale situatie formeel erkend te zien, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen dat *“de weigering van registratie van wettelijke samenwoonst (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*.

3.18. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 758 van het Gerechtelijk Wetboek. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN